

Introducció

La manifestació del 7 de març del 2009 a Brussel·les representa una gesta històrica per als catalans que desitgem la sobirania plena de la nostra nació. Per primera vegada, milers de catalans anàvem fora dels Països Catalans a manifestar-nos per la independència. Els ciutadans de Brussel·les van viure en directe, sense intermediaris, com els catalans estaven disposats a fer milers de quilòmetres per reivindicar la voluntat de tenir un estat propi. Possiblement, la manifestació a Brussel·les va fer més per la internacionalització de la causa independentista que totes les gestions que la Generalitat de Catalunya i els partits polítics catalans havien fet d'ençà la restitució de la democràcia a l'Estat espanyol.

Aquesta iniciativa també va tenir la virtut de demostrar-nos que, quan es treballa per un objectiu com és la independència, els catalans som capaços de deixar de banda les diferències ideològiques i partidistes per anar units. Encara que sigui amb pocs mitjans i sense cap ajuda institucional, anant units per la independència podem aconseguir una fita increïble com ha estat aquesta. Tot un precedent que posteriorment donaria peu a una altra de les fites importants històriques com són els referèndums populars.

Deu mil a Brussel·les per l'Autodeterminació de la nació catalana fou un projecte reeixit que va significar una injecció de moral a la lluita per a la independència dels catalans. Si a Brussel·les amb el crit unànime a favor d'un estat propi, milers de catalans de totes les ideologies es varen manifestar units pels carrers, per què no es pot aconseguir que, en un dia no gaire llunyà, hi hagi un grup de diputats de totes les ideologies que votin units per la proclamació de la independència de Catalunya?

Però dur a terme aquesta manifestació no fou fàcil i tampoc no va estar exempt de grans dificultats. Unes dificultats que posaren en perill l'èxit de la iniciativa més d'un cop. He pensat que calia plasmar en un llibre tot l'esforç que es va fer per dur-la a bon terme, com també per deixar-ne constància escrita per al futur. M'agradaria que

un dia, l'exemple d'aquesta iniciativa pugui inspirar altres catalans a continuar i a fer-ne més. Crec fermament que la independència de la nació catalana només s'aconseguirà si els catalans treballem de valent i sense parar, realitzant tot tipus d'iniciatives sobiranistes com la que explico en aquest llibre.

El llibre està estructurat cronològicament en capítols en què s'expliquen els precedents, la gestació i, finalment, el relat en primera persona de l'experiència vital que fou per a mi la manifestació de Brussel·les. Al final del llibre hi ha una recopilació d'articles meus publicats als blocs que ajuden a entendre quins eren l'ambient i les condicions que van ajudar a fer realitat la iniciativa. El darrer article són unes reflexions sobre què va significar per a mi Deu mil a Brussel·les per l'autodeterminació de la nació catalana.

Per acabar, voldria que aquest relat també sigui un petit homeatge als que van ajudar que la manifestació fos un èxit i també als milers de catalans que es van mobilitzar des de tots els indrets de la nació catalana. Del País Valencià, de les Illes, de la Franja, del Principat, de la Catalunya nord i també de l'estranger, deu mil catalans que van fer milers de quilòmetres amb tots els mitjans de transport imaginables: motos, cotxes, furgonetes, caravanes, autocars i avions; tot per poder dir al món que els catalans *Volem un Estat Català – We want a Catalan State*.

Endavant les atxes!

Manel BARGALLÓ
Nadal del 2010
Karlsruhe – Baden Württemberg

1. Gestació i naixement de la iniciativa

PRECEDENTS

Actualment sóc membre de Reagrupament Independentista, però durant divuit anys he estat militant d'Esquerra Republicana de Catalunya. Després de dos anys de ser-ne simpatitzant, vaig entrar-hi a militar el 1991 a la Secció Local de Malgrat de Mar. Des de l'any 1994 fins al 1999 vaig tenir un paper actiu amb responsabilitats en el partit en l'àmbit local i comarcal. Ho vaig deixar córrer a partir de l'any 2000 a causa d'una sèrie de circumstàncies personals i laborals que m'obligaven a marxar llargues temporades a treballar fora de Catalunya. Però vaig romandre com a militant de base i seguia la política del meu partit de lluny.

L'estiu del 2006 vaig emigrar definitivament a Alemanya, on actualment treballo i visc. L'enyorança i sobretot la incomprensió del que succeïa a la política catalana independentista, va fer que prenguéss la decisió d'escriure un bloc. Volia explicar la meua visió i, alhora, trobar complicitats amb altres companys que pensessin com jo. La decisió no fou fàcil, perquè el meu català escrit és pobre: sóc la darrera generació que no va tenir la possibilitat d'estudiar el català. Les lletres mai no han estat el meu fort, sóc de ciències i he estudiat biologia, però la meua professió ha estat durant molts anys l'enginyeria informàtica. Malgrat aquests precedents poc propensos a l'escriptura, al final la necessitat de dir la meua va ser superior a la vergonya de no saber escriure correctament el català.

El bloc amb el títol *Des de l'exili*¹ va sortir a la llum al final del 2006, en primer lloc per expressar la meua perplexitat vers l'actuació dels partits catalans, especialment del meu partit, i després, veient que la seva direcció no rectificava, vaig acabar sent-hi molt crític. Tot plegat, no va servir de res per fer canviar el que jo considerava i encara considero una de les més grans errades d'ERC que ha fet durant tota la seva història: la reedició del segon govern d'entesa o Tripartit II, com es coneix popularment.

1. <<http://blocs.mesvilaweb.cat/mba4639>>.

La meva activitat blocaire em va servir per ser una mica conegut dins del petit món blocaire sobiranista i, sobretot, per conèixer posteriorment els companys que després hem compartit la iniciativa de Deu mil a Brussel·les per l'autodeterminació de la nació catalana.

Al final del 2007, després d'un any d'obrir el bloc, havia decidit tancar-lo. Estava força desil·lusionat amb la manca de reacció de la militància d'Esquerra a la Conferència Nacional celebrada el 20 d'octubre del 2007 al Palau de Congressos de Catalunya. Però també per la feina que comportava escriure quasi diàriament un article quan no tens facilitat per a l'escriptura.

Vaig deixar com a comiat un article amb el títol "ERC 2.0 La darrera oportunitat",² on explicava com m'agradaria que fos el meu partit. Gràcies a aquest article, vaig entrar en contacte amb Rut Carandell. La Rut la coneixia de lluny, perquè estava casada amb el Pere Torra, el germà petit d'un dels meus amics d'infància. Feia almenys trenta anys que havia perdut el contacte amb ell, però aquest article que vaig escriure coincidí plenament amb la proposta interna que Reagrupament.Cat³ havia fet com a programa electoral per presentar-se al congrés d'ERC de l'estiu de 2008. La Rut em va demanar si volia incorporar-me a Reagrupament i col·laborar activament en el moviment de suport que es va crear dins de la Catosfera.⁴ Gràcies a això vaig entrar en contacte amb una sèrie de persones que van ser clau per dur a terme la manifestació de Brussel·les.

Durant aquella campanya em vaig introduir al Facebook. Ho vaig fer a partir d'una invitació del doctor Enric Canela, catedràtic i cap del Departament de Bioquímica de la Facultat de Biologia de la Universitat de Barcelona. Per casualitat, jo també havia estudiat a la mateixa facultat i havia fet la mateixa especialització, però per desgràcia no havíem coincidit. De fet, l'Enric el coneixia com a blocaire i d'una conferència a Òmnium Cultural organitzada per la xarxa XBS⁵ a la darrera del 2007. Allà també vaig poder conèixer personalment un altre blocaire molt conegut i fundador d'aquesta xarxa, el filòleg Xavier Mir, amb el qual més endavant vam coincidir en una iniciativa predecessora de la manifestació de Brussel·les.

2. Al final del llibre es pot trobar l'article.

3. Reagrupament.Cat nasqué com a sector dins d'ERC el 10 de febrer de 2007, amb un manifest que conté sis punts on es demanava un redreçament de la línia política d'ERC, que els signants consideraven afecta al PSC, i la convocatòria d'un congrés extraordinari. Es va recollir el suport en un web anomenat <www.reagrupament.cat> i per això es va anomenar des del primer dia Reagrupament.Cat o RCat. Estava liderat per Joan Carretero i Rut Carandell.

4. La Catosfera és la blocosfera catalana, el món de blocs o univers de blocs de la comunitat o xarxa social catalana.

5. Xarxa de Blocs Sobiranistes és un conjunt de blocs de diferents temàtiques però que es defineixen com a sobiranistes, que s'han registrat en un portal que s'actualitza automàticament.

L'estiu del 2008, una vegada es va acabar la campanya pel congrés d'ERC i la nostra candidatura no va aconseguir els objectius proposats, vaig considerar que no tenia sentit continuar escrivint el meu bloc. Però dins meu hi havia una sensació de malestar, que no podia deixar-ho. Creia que calia continuar fent campanya a favor de la independència des de la societat civil. Entenia que si l'eix nacional no era prioritari per a la cúpula d'Esquerra, això significava, *de facto*, que no hi havia cap partit català parlamentari disposat a treballar per la independència. No podíem romandre quietes, de braços plegats. Calia fer quelcom.

La situació política a Catalunya era molt negativa. Després de les apagades elèctriques i el col·lapse en les infraestructures per les obres de l'AVE, la vexació que representava la negociació del nou finançament i una sentència del Tribunal Constitucional que s'esperava molt negativa, una part important dels catalans estaven molt emprenyats. Tot plegat em feia pensar que no podíem deixar passar aquella situació sense aprofitar-ho per aconseguir més adeptes per a la causa independentista.

Malgrat que visc molt lluny de Catalunya, el meu instint em deia hi que havia motius més que suficients per mobilitzar els catalans. Creia que n'hi havia molts disposats a manifestar el seu enuig i el malestar. Veient els comentaris dins de la Catosfera, es notava un ambient enrarit per la manca de reacció dels principals partits catalans. Especialment en el que llavors era el meu partit. Però també hi havia malestar per la manca d'acció de la Plataforma pel Dret a Decidir,⁶ que a causa dels problemes interns en aquells moments estava fora de joc.

Calia fer quelcom i ni els partits ni les plataformes sobiranistes semblaven disposats a fer-ho. Des del *meu exili* particular a Alemanya em desesperava per la manca de reacció.

En aquest context, al principi d'estiu del 2008, l'Enric Canela em va posar en contacte amb el David Morgades, un jove militant de CDC. En David em va explicar un nou projecte de bloc que volia fer, on només escriviríem set blocs de diferents partits o afins a les seves ideologies, però que teníem com a objectiu comú la independència de Catalunya. Cadascun tindria un dia de la setmana assignat per escriure un article. De moment, en David comptava amb els blocs

6. La Plataforma pel Dret de Decidir o PDD és una agrupació de diverses entitats i membres de la societat civil d'arreu dels Països Catalans, que es creà al final del 2005 amb l'objectiu principal de fer una gran manifestació sota el lema "Som una nació i tenim el dret de decidir" per reclamar que, com a nació, el poble català ha de poder decidir el seu futur lliurement i que, per tant, s'havia de respectar l'Estatut d'Autonomia aprovat pel Parlament de Catalunya el 30 de setembre del 2005. La manifestació es va fer a Barcelona el 18 de febrer del 2006 amb un èxit inesperat d'assistència que, posteriorment, fou ampliada per una altra manifestació també convocada per la PDD l'1 de desembre del 2007, a la qual van assistir prop de 700.000 manifestants.

militants de CDC independentistes. Eren, a part d'ell mateix i l'Enric, el promotor cultural i responsable d'una ONG, Víctor Tarradellas. També comptava amb Xavier Mir, blocaire proper a Esquerra. De fet, el Xavier no era militant d'Esquerra, però els seus escrits eren molt més favorables a les tesis oficials d'Esquerra que els meus, malgrat que jo n'era militant. Tot i que volia deixar d'escriure, vaig considerar que la iniciativa del David era molt bona per continuar fent pedagogia a favor de la independència. Però, a més, només calia escriure un article a la setmana. Al final vaig acceptar la invitació.

El David va dir-me que, a part de mi, cercava dos blocaires més i em va demanar si li podia passar alguns noms, encara que no fossin militants d'Esquerra. De la llista que li vaig donar al David, varen acceptar participar-hi el doctor en història i professor de ciències polítiques Josep Sort, i el blocaire que escrivia amb el pseudònim de Joan Arnera. Tots dos, blocaires destacats i de referència dins de la Catosfera, havien col·laborat amb mi en la campanya a favor de Reagrupament.

L'1 de juliol del 2008 vaig tenir l'honor d'escriure el primer article del *Bloc Gran del Sobiranisme*⁷ i, per sorpresa per a nosaltres, la fórmula del bloc i la transversalitat dels seus blocaires va representar tot un èxit. El nom de *Gran del Sobiranisme*, per als que no érem afins a CiU, no ens acabava de convèncer. Llavors, el president de CDC, Artur Mas, havia inventat el concepte de *La Casa Gran del Catalanisme* com a estratègia per captar suports de l'electorat independentista. Però potser aquest nom va influir en el fet que de seguida tinguéssim molts lectors nous i diferents dels que havíem tingut els que veníem de l'entorn independentista proper a ERC. De seguida vaig veure que la majoria dels lectors eren provinents dels sectors proconvergens, potser per allò de la *Casa Gran*. Això, juntament amb els lectors més independentistes d'Esquerra —que vàrem aportar els que veníem d'aquella òrbita—, va fer que el bloc tingués de seguida un bon nombre de lectors transversals pertanyents als dos mons catalanistes que, fins aquell moment, no havien pogut tenir un espai per debatre i compartir els seus anhels a favor de la llibertat de Catalunya.

A més, el *Bloc Gran del Sobiranisme* per a mi va fer veure que a CDC també hi ha militants crítics amb la seva direcció, igual que a Esquerra. Però el més important fou que els dos grups que ens vàrem trobar al *Bloc Gran* teníem en comú una altra cosa encara més important: volíem que la independència de Catalunya fos la prioritat número u de la política catalana.

Gràcies a això, es va generar un debat molt intens entre nosaltres que ens va fer veure que si treballàvem per la sobirania de Catalu-

7. <<http://blocgran.cat>>.

nya, les diferències entre uns i altres eren mínimes i perfectament superables. Una cosa eren les direccions dels partits catalans i una altra els seus militants i simpatitzants.

Sense aquesta constatació, penso que la iniciativa Deu mil a Brussel·les per l'autodeterminació de la nació catalana mai no hauria nascut i ni tan sols no s'hauria desenvolupat reeixidament.

Però un altre punt per a mi determinant fou que el format dels blocs on un articulista escriu i rep els comentaris dels lectors, no permet gaire interacció o bescanvi d'idees si l'articulista no es pren la molèstia de contestar els comentaris rebuts. Per sort, alguns articulistes del *Bloc Gran del Sobiranisme* sí que acostumaven a respondre i això va generar un debat sempre molt interessant.

Veient que tot aquest debat que es generava en cada article es perdia en acabar el dia, ja que l'endemà es publicava un nou article per un articulista diferent, vaig pensar que seria una bona idea fer quelcom al respecte. Vaig creure que calia enfocar-ho més cap al concepte del web 2.0.⁸ Volia que el contingut dels articles pogués basar-se en les propostes aportades pels lectors. El principal escull era que els que escrivíem al bloc teníem poc temps per recollir els comentaris rebuts i, després, fer una anàlisi que ajudés a fer un article al respecte.

Però un dels comentaristes més actius que teníem en aquell moment, l'Agustí Esparducer, va escriure un dia en un article de l'Enric Canela publicat el 16 d'agost del 2008 i que ja portava un títol molt premonitori: "Anem per feina!".⁹ L'Agustí era un informàtic prejubilat i ens deia que s'havia proposat treballar durant els propers anys plenament en l'activisme independentista a Internet. L'Agustí també l'havia conegut per la seva activitat a favor de Reagrupament.Cat.

Amb el consens dels companys blocaires, em vaig posar en contacte amb ell per veure si podíem fer-hi quelcom. La meva idea inicial era que l'Agustí recollís tots els comentaris, els ordenés classificant-los per propostes interessants i després enviar-les a cadascun dels articulistes. Nosaltres, a partir del resum de l'Agustí, faríem un article relacionat amb els comentaris rebuts, els donaríem consistència o ampliaríem el tema. També al Facebook vam obrir un grup amb el nom *Jo també llegeixo el Bloc Gran del Sobiranisme* que volíem que fos un lloc per continuar el debat a partir de la interacció entre els nostres articles i les propostes dels lectors.

8. Un lloc web 2.0 permet als seus usuaris interactuar amb altres usuaris o canviar el contingut del lloc, en contraposició als llocs web no interactius o web 1.0, on els usuaris es limiten a mirar passivament la informació que se'ls proporciona.

9. <<http://blocgran.cat/?p=138>>.

L'Agustí va agafar un article de l'Enric de prova i va intentar fer el sumari de les propostes. Al final, el resultat no ens va acabar de convèncer ni a l'Agustí ni a nosaltres. L'Agustí es va trobar que era molt difícil resumir els comentaris en propostes, ja que molts eren escrits poc consistents i no se'n podia extreure gaires idees interessants. Al final, ho vam deixar córrer.

Us preguntareu què té a veure tot això que he explicat fins ara amb la manifestació de Brussel·les. Com podreu veure a continuació, aquests precedents van ser molt importants. Per a mi, totes aquestes activitats prèvies van fer el substrat que va permetre germinar la llavor de la iniciativa de Deu mil a Brussel·les per l'autodeterminació.

NAIXEMENT OFICIAL DE DEU MIL A BRUSSEL·LES PER L'AUTODETERMINACIÓ

Podem dir que la iniciativa de portar milers de catalans a Brussel·les per reivindicar la independència va néixer d'una manera fortuïta tal com ho explica el document oficial que es pot trobar en el web de Deu mil a Brussel·les per l'Autodeterminació de la nació catalana.¹⁰ Però també és ben cert que sense que unes persones es proposessin dur-ho a terme, tot hauria quedat com un comentari més dels milers que s'escriuen cada dia en els centenars de blocs que es publiquen a la Catosfera.

En el web *deumil.cat* podem trobar aquest text que explica com va sorgir la idea:

La iniciativa Deu Mil a Brussel·les per l'Autodeterminació, de caràcter transversal, nascuda de la societat civil i fonamentada en la participació activa de totes les persones coordinades a nivell local i comarcal, ha sorgit com a resposta a l'article 'Perplex, jo?', que va publicar Enric Canela, i als comentaris dels seus lectors, a partir dels quals es va iniciar immediatament la seva difusió a través d'un grup del Facebook i del nostre web *deumil.cat*.

Oficialment podem dir que va néixer així. L'article "Perplex, jo?",¹¹ de l'Enric Canela, fou publicat el 6 de setembre al *Bloc Gran del Sobiranisme*, a les 00.03 minuts. A continuació teniu la seqüència dels comentaris que es poden considerar com el moment del naixement de la iniciativa:

3. Manel Picó diu: (Setembre 6, 2008 a les 1:16 am)

Recomano amb tot el respecte canviar la frase:

"Podríem aplegar nosaltres una xifra significativa de catalans i fer una marxa sobre Madrid?" per la següent:

"Podríem aplegar nosaltres una xifra significativa de catalans i fer una marxa sobre Brussel·les?"

10. <<http://deumil.cat>> o <www.deumil.cat>.

11. <<http://blocgran.cat/?p=187>>.

Resposta: Sí

Liquidem ja la classe política catalana. EUROPA! EUROPA! EUROPA! 100.000 catalans per Brussel·les amb una proposta concreta d'establiment estatal a Catalunya significa que políticament ningú no ens representa. Preparem-nos i col·lapsem amb un estol expedicionari la capital europea. Exigència política! Que els polítics es quedin a casa mirant-se els nínxols del cementiri: totes les sigles hi caben dins un taüt. Excel·lent post sr. Canela.

4. Enric Canela diu: (Setembre 6, 2008 a les 7:11 am)

Manel,

Bona idea el canvi per Brussel·les, però igual s'ho prenien com si no anés amb ells, clar que de fet és això, tant és. L'inconscient de tants anys m'ha traït.

I gràcies.

Records

Enric

12. Agustí Esparducer diu: (Setembre 6, 2008 a les 12:17 pm)

"Podríem aplegar nosaltres una xifra significativa de catalans i fer una marxa sobre Brussel·les?", matisa Manel Picó. Jo també crec que sí. 100.000 catalans en autocar (uns 2.000 autocars!). Com si en són 200. Us imagineu 10.000 catalans amb estelades tot un dia per Brussel·les reivindicant el dret d'autodeterminació? Quin cap de setmana! Totes les TV i els diaris se'n farien ressò!

Només cal proposar-ho i concretar una data.

(Per a desdejunar només prenc cervesa sense alcohol)

Agustí Esparducer diu: (Setembre 6, 2008 a les 1:21 pm)

Dit i fet: s'ha creat un nou grup al facebook per difondre aquesta proposta:

<http://www.new.facebook.com/group.php?gid=25635198441>

Amb un simple comentari en un article va néixer la iniciativa Deu mil a Brussel·les per l'autodeterminació de la nació catalana, que va portar milers de catalans a Brussel·les per dir a tot el món que el poble de Catalunya vol un Estat català com molts altres pobles europeus tenen el seu.

NAIXEMENT REAL DE DEU MIL: LA PRIMERA REUNIÓ A MATARÓ (15 DE SETEMBRE DE 2008)

La segona setmana de setembre havia previst anar de vacances a Catalunya. Veient que en una setmana el grup que havia creat l'Agustí Esparducer al Facebook tenia més de mil adherits, vaig pensar que hauríem d'aprofitar-ho per fer-lo realitat. En aquella època, al Facebook encara no hi havia gaires catalans connectats. Per a mi, si en una setmana el grup havia obtingut tant d'èxit, era un clar indicador que realment hi havia ganes a la Catosfera de fer alguna acció catalanista contundent.